

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ 'ΜΑΝΝΕΚΕΝ' ... ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Η "ΕΥΑ ΤΩΝ ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩΝ,"

Το ωραιότερο «μαννεκέν» του Παρισιού. Μιά Άλμαρον η τη επίδειξη στον εικο «Ραθέλ». Το άριστούργημα του γλύπτου Ροζέ Βαλμύν. Τα ένετρα της Σάρας Νάμοβιτς. Το έγκλημα του κατεμύρια του Κλάρι Έβερσον. Μιά τραγική «πρεμιέρα» Σάρας Νάμοβιτς. Η δολοφονία

φινε να παρηγοριούταν με τα φαντασμαγορικά δράματα του ναρκωτικών, της μορφή, του όπιου και της κοκαΐνης.

τραγική ιστορία της Σάρας Νάμοβιτς, του πιο όμορφου «μαννεκέν» του Παρισιού, είνε ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα με παρόξενες περιπέτειες, σκληρούς έρωτες και μυστηριώδεις θανάτους. Καμιά άλλη γυναίκα δέν υπόφερε ποτέ να πραγματοποιήση μ' ένα τόσο εκπληκτικό τρόπο όλα τα όνειρα της και καμιά άλλη γυναίκα δέν φάνηκε ποτέ τόσο σκληρόκαρδη στον έρωτα. Γι' αυτό, το έσφυκτο τέλος της, έδω και λίγες μέρες, ποδ άνεστάσους την κοσμοπόλι, ξεορήθηκε ως μια έκδικση του έρωτα, που τόσο πληγώθηκε καί περιφρονήθηκε από τη μοιραία αυτή Έθραϊσπολωνέζικη καλλονή.

Ας άρχισουμε όμως την εξέσηρησι της τραγωδίας αυτής, από την πρώτη εμφάνισι της Σάρας Νάμοβιτς.

Έδώ και δυο χρόνια, στο μοντέρνο σαλόνι του περιόφιμου Παρισιού οίκου Μόδας Ραθέλ, ένα πλήθος άριστοκρατών περιμένο ανυπόμονα την επίδειξι των νέων μοντέλων για τη θερινή σαζόν των λουτρούλεων. Έκεινοι λοιπόν το άπόγευμα, άνάμεσα στα όμορφα «μαννεκέν» του «Ραθέλ», που τα διεκδικούσαν οι Παρισιόη τραπέζιτες, έκανε την εμφάνισι της μια κοούργια καλλονή, η Σάρα Νάμοβιτς, μια Έθραϊσπολωνέζικη είκσιου χρόνων, που είχε άνακαλυφθή τυχαία, σ' ένα καλλιτεχνικό άτιελιέ, από τον πασιγνωστο Μάζ Ρενιέ, το μεγαλοφύη σχεδιαστή φιογουριών του μεγάλου και άριστοκρατικού οίκου «Ραθέλ». Ο Μάζ Ρενιέ είχε ντύσει εκείνη τη μέρα την όμορφη Σάρα με μια όπεροχη κόκκινη τουαλέτα, που έκανε πιο εκπληκτική και πιο μοιραία τη φλογερή καλλονή της. Ο κόσμος που κούτταζε τα μόν τελα έξοσασε άμέσως σε ένθουσιώδη χειροκροτήματα, κι από τη στιγμή εκείνη τ' όνομα της Σάρας Νάμοβιτς ήταν πάντα στα χείλη όλων των άνδρων. Κανένα άλλο «μαννεκέν» στον οίκο «Ραθέλ» δέν είχε σημειώσει, με την πρώτη εμφάνισι του, έναν τέτοιο θρίαμβο. Η Σάρα γύρισε στο καμαρίνι της τρισευχισμένη. Η Κλικό και η Τζίνια, η φίλες της, την έσαυθήσαν σε λίγο στην έξοδο:

—Δέν είβαινε 'όν Ροζέ... της είπαν. Πώς λοιπόν; Δέν ήρθε άπόψε; Μήπως χωρίσατε για πάντα;

—Μπορεί... Έκανε η Σάρα μ' ένα αίνιγματικό γαούγελο.

—Ε, θέβαινα, ό Μάζ Ρενιέ είνε πιο άξιόπρόσροχτος από ένα ότυχο και όσημο γλύπτη της Μοντιάρτης! της άπάντισσε η Κλικό κι έρριξε μια πονηρή ματιά στην εσθειά Τζίνια.

—Όχι, όχι! φόνισε ζωηρά η Έθραϊσπολωνέζα. Δέν έχω δίχο Κλικό! Ο Ροζέ, ό Μάζ, ό Πιέρ, ό Άλόνσο, είνε καλοί φίλοι και τίποτε άλλο!... Κανείς από αυτούς, δυστυχώς, δέν «πραγμασιποιεί» το ίεανικό μου. Έπειτα, καθώς ξέρετε, έκεινο που μ' ενδιαφέρει περισσότερο, δέν είνε ό έρωας, αλλά το θέατρο. Όθλο να γίνω πρώτη χορεύτρια σ' ό «Καζίνό» ή στο «Φολι-Μπερζέρ». Και για να πέτυχω το σκοπό μου, ένω πάρεη την άπόφασι να θυσιάσω όλους τους τρελλούς και παράφορους έρωτές μου...

Κι έπειτα, έπρόσθεσε με πείσμα:

—Μή χαμογελάτε, γιατί θα δητε πως θα πέτυχω μια μέρα!... Και μ' έναν έτερα θρίαμβο, η φλογερή αυτή καλλονή, θέβαι για τα άκατανίκητα θέλητρά της, μπήκε σ' ένα ταξί και πήγε στη Μοντιάρτη. Έκει πέρα, στο έκτο πάτωμα, μιας πολυκατοικίας, στην όδο Μοσιούρων, είνε το άτιελιέ του ό Ροζέ Βαλμύν. Ένας νεαρός γλύπτης, γλωμιάς, άδύνατος, με υστία τρελλού, που με τα νευσικά δάντυλά του έπλαθε τον πηλό για να φτιάξο το πρόπλάσμα της «Εύας των Τεχνητών Παραδείσων», δηλαδή μιας μοιραίας γυναίκας της εποχής μας, μιας «θάμπ» που άρνιόταν τον έρωτά της στα θύματα της και τ' ά-

φινε να παρηγοριούταν με τα φαντασμαγορικά δράματα του ναρκωτικών, της μορφή, του όπιου και της κοκαΐνης.

Η Σάρα είχε όρη μια νύχτα στο Μονπαρνάς ένα γλωμό και πεινασμένο νεό, που δέν συλλογιόζταν πια τίποτ' άλλο, παρά την αυτοκτονία. Ήταν ό Ροζέ Βαλμύν. Η Έθραϊσπολωνέζα ένωισσε γι' αυτόν μια έσφυκτική συμπάθεια, τον παρηγόρησε, του έδωσε θάρρος και τον βοήθησε να πουλήση μερικά έργα του και να έσναρχισο να δουλεύη, όπως πρώτα, σ' ένα άτιελιέ, με την έλπιδα ότι δέν θ' άργούσε να γίνη διάσημος. Κι έτσι, έκεινε το άπόγευμα, είχε τρέξει άμέσως στο άτιελιέ του, για να το άφήγηθι τον θρίαμβό της στο «Ραθέλ» και να το πη:

—Ροζέ, όθλο να γίνω θαθόπλοτη για να σε βοηθήσω. Πρέπει να γίνης πασιγνωστος!...

Και κατόπιν έπόσαρε λίγη ώρα για την «Εύα των Τεχνητών Παραδείσων» και φεύγοντας είπε στον άπογοητευμένο καλλιτέχνη:

—Μή ξεχάσης νάρθεις άπόψε στο χορό του Ρουμπιστόν. Θα σου γνώρισω εκεί πέρα, όλους τους άριστοκράτες του Παρισιού.

Η οικογένεια της Σάρας καθόταν στο Μορτελλέρι. Ο πάτερας της είχε ένα μικρό παλαιστολεγιό κι ό άδελφός της, Πελεάζαρ, μαζί με τη μικρότερη άδελφή της Σουζάννα, είχε ένα μικρό κατάστημα μιλικών.

Ο Πελεάζαρ ήταν ένας μυστηριώδης νέος, σιωπηλός, που δουλεύε από το πρωί ως το θρόδυ και όπεφερε κάθε τόσο από κρίσεις έπιληψίας. Το περιέγιο δέ είνε ότι όσο ελάτρευε την ησυχία και δειλή Σουζάννα, τόσο μισούσε την όμορφη Σάρα με τα τρελλά όνειρα. Δέν έβλεπε λοιπόν με καλό μάτι το όρόμο που είχε πάρει η Σάρα και πολλές φορές της είχε πη να προσέη να μη ντροπιάσο τ' όνομα της οικογενείας τους. Ο τόνος της φωνής του ήταν τόσο άπαισιος, ώστε η Σάρα νόμισε για μια στιγμή πως είχε να κάνη μ' έναν τοελλό. Μα έπειτα, έχασσε γρήγορα τις φοβέρες του άδελφού της...

Ο χορός του τραπέζιτου Ρουμπιστόν, όπως πάντα, είχε συγκεντρωσει κι εκείνη το θρόδυ όλο το άριστοκρατικό Παριό. Η Σάρα, με το τελευταίο μοντέλο του «Ραθέλ», ήταν ό «θασιλιόσα» της όμορφιάς μέσα στα φαντασμαγορικά Ρουμπιστόν.

Ο χορός του τραπέζιτου Ρουμπιστόν, όπως πάντα, είχε συγκεντρωσει κι εκείνη το θρόδυ όλο το άριστοκρατικό Παριό. Η Σάρα, με το τελευταίο μοντέλο του «Ραθέλ», ήταν ό «θασιλιόσα» της όμορφιάς μέσα στα φαντασμαγορικά Ρουμπιστόν.

Ο χορός του τραπέζιτου Ρουμπιστόν, όπως πάντα, είχε συγκεντρωσει κι εκείνη το θρόδυ όλο το άριστοκρατικό Παριό. Η Σάρα, με το τελευταίο μοντέλο του «Ραθέλ», ήταν ό «θασιλιόσα» της όμορφιάς μέσα στα φαντασμαγορικά Ρουμπιστόν.

Ο χορός του τραπέζιτου Ρουμπιστόν, όπως πάντα, είχε συγκεντρωσει κι εκείνη το θρόδυ όλο το άριστοκρατικό Παριό. Η Σάρα, με το τελευταίο μοντέλο του «Ραθέλ», ήταν ό «θασιλιόσα» της όμορφιάς μέσα στα φαντασμαγορικά Ρουμπιστόν.

Η Σάρα κούττασε διάφορα έλαρρυντικά στοιχεία για το δολοφόνο.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ” ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

(Ένα συντηρητικό άρθρο του Αμερικανού δημοσιογράφου Τζίλμπερτ Όουεν για τους παρωμένες έρωτες του πιο χαριτωμένου γένους της εθνής)

Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, ο χαριστικός «Μπλουκ», είναι, όπως ξέρετε, ο πιο εθάρμος, ο πιο αστείος κ' ο πιο καλόκαιρος γιος της εθνής. Μια κανείς μέχρι σήμερα δεν μπόρεσε να γιορτάσει από κοντά την ιδιοκτησία του ζώι και τους λαφύρους του και μυατρούδες ερωές του. Κανείς...

«Ε, όχι, γιατί εγώ στάθηκα τυχερός ένα βράδι... Ναι, ένα από εκείνα τα άμοιρα βράδια της Καλιφορνιας, με τό πελάο κίτρινα πτηνά και τις μεθυστικές μαφωδές των λουλουδιών. Τι τρεις φορές φορές, δύο εξ'έντελμένα, που κάθοντα, σε μι' ανθησιμένη βεράντα, μιλώα ο μι' μπόλια ούσκου, δεν μπορούν να κείνυ πλίστε άλλο, παρά να μι' λούν για τις γυναίκες και τον έρωτα. Ο Μπόλι, λοιπόν, έκείνο τό βράδι, μου διηγήθηκε την πιο παράξενη έρωτική περιπέτεια της ζωής του. Περισσό είναι να προσπαθήσω ότι από η περιπέτεια είναι ο πιο μεγάλος κ' ο πιο τραγικός έρωτας του. Και τότε, έκείνο αήθι την έκκλητική ιστορία του.

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ είχε μι' μικρούλα και πεντάμορφη θιαμίστρια σ' η Νέα Υόρκη, την Ντόλλυ Τζόνσον, την κόρη ενός από τους πρώτους και πρώτους Αμερικανούς «βασιλείς» του χαρμάτου. Ο πατήρας αήθης της μικρούλας, η οποία ήταν μόλις δεκαεπτά ετών, είχε τρεις ομορφωτότερες στη Νέα Υόρκη και συγγενίζονταν στα χέρια του όλο το έμποριο των γουαντακών, που έρχονταν από τον Καναδά και την Αλάσκα.

—Δεν μπορείτε να φαντασθήτε τη χάρη και την όμορφη από ηζού τον γράμματα αήθης της μικρούλας... μου εξομολογήθη ο «Μπλουκ, μι' ένα μικρό χαμόγελο στα χείλη. Η Ντόλλυ μου έγραφε ότι μι' αγαπούσε σαν μεγαλύτερο αδελφό της. Κάθε μέρα μου έξατρούσε όλη τη ζωή της, μου ζητούσε διάφορες συμβουλές και με διασκεύαζε με τις παιδικές ιδέες της και την άπειτην αθωότητα της...

Κ' έτσι, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο ο «Μπλουκ» συνέβησε στα γράμματα της όμορφης θιαμίστριας του και τό πεισμα ανιτώνου, σαν ένα από τα πιο πολύτιμα δώρα. «Υστερ' από μι' άνευρητιστό μίση δουλειάς στο εστουάντω, πήγαινε αόλαχως στη βέλλα του, γιατί ήταν βέβαιος πως θα τρώεσε πίνα από τον γουαίο του ένα μεγάλο γαλάζιο φακέλλο από τη Νέα Υόρκη. Η Ντόλλυ Τζόνσον του άργησε τό διάφορα μικροπεσιόδια της καθημερινής ζωής της, τις πρώτες έπιταγές της στόν ζουοί και στις κομικές δεξιώσεις, τους θιαμίσους της στό τένις και στό γούλφ. Κ' ο «Μπλουκ», πάλι, της άπαντούσε με την ίδια τίλακρινε-α, της περιγράφε τις ματωμένες φορές της δουλειάς μέσα στους έκτιμωτιστικούς παραβόλεις, τό κομικά γεγονότα της ζωής της, τις φάσεις που σκάφονε στους φίλους του και τις μεγάλες έπιταγές του στό μαριζέ. Ήταν μι' άθάνα αλληλογραφία, ποι τούς έιασε και τους δώδ.

Μα σ' η γά-σ' η γά, στό γράμματα της μικρούλας Ντόλλυ άρχιζε να φαίνεται μι' μεγάλη άγάπη, που δέν ήταν δόλιος αδελφικός. Ο «Μπλουκ» πλέον διάβαζε σ' αυτά μερικά παραγράφους, τις όποιες δέν είχε γράψω δημοσιογραφική άπόψεως τη Σάρα Νάμοιουτις. «Ένας καθόλου-τού Αμερικανός, ο Κλάρκ Έμπερσον, της προσέφερε την άγάπη του και τό έκαστομυρία του. Η μοιραία Σάρα τότε ριχτήκε με πάθος στις σπατάλες και στις έκκεντριότητες, άγόρασε ένα μεγάλο στό άδασο της Βουάλυβας, μι' έπαυσι στό Μπίαριτε κι ένα γιάτ, τό όραιότιρο της Κουανίς Άκτις. Έπειτα, καθάρθηκε να προσληφθεί ως πρώτη χορεύτρια στό «Φολί Μπερζέρ».

Μά τό βράδι της «πρεμιέρας» της ζέσοιας άξαρνα ή τραγούδιας. Ο έπιληπτικός αδελφός της Έλεάσαρ, τρελλός από τό μίθος του για την άμαρτωλή ζωή της αδελφής του, τρώπωσε κρυφά στό παρασκήνια και μόλις ή «Έβα των Τεχνητών Παραβόλων», όπως έλεγαν την όμορφη Σάρα, παρουσιάσθηκε θριαμβευτικά στό σκηνή, άδειασε όλες τις σφαίρες τό πιστολιού του στό γυμνό σώμα της.

Η Σάρα Νάμοιουτις σωριάστηκε άμέσως αμόφυρη πάνω στό σκηνή και ξερούχησε την όρα που την μετέφερεν στό νοσοκομείο. Ο Έλεάσαρ είχε έκδικηθή με τόν πιο σκληρό τρόπο την τιμή της οικογενείας του.

Τό τραγικό τέλος της Σάρας Νάμοιουτις κατασσυ-κλίθηκε την άριστοκρατία της κοσμώπολεως. Κ' όλοι οι άναρξικοί θιαμίστριοι της «Έβας των Τεχνητών Παραβόλων» που πέρασε σαν ένας φαντασμαγορικός διάπτων από τό καλλιτεχνικό σπέρωμα του Παρισιού.

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ

μι' π' η ένα άθάνα κορίτσι, αλλά μι' έπιτηρή γυναίκα. Ίδού τί τού έγραψε ή κόρη του «βασιλέως» των γουαντακών: «Σήμερα δέν βήκη καρούλο, δέν ήθελα να σου κανέινω. Έμεινα στό έματό μου και σ' ουλογοιζώμου, Μπόις! Χόος τό άπόγευμα έίπα τό ράμι σου, στο όποιο παίζεις με την Τζέαν Κρόσοφορντ, και τό βήκη λίγο φατινο... Η Τζέαν δέν έζει με σέ φιλήση και να σέ κωτάζει, όπως φίλοι και κωτάζει μι' έρωτευμένη γυναίκα. Ήταν προσποιητή, φητική, άπιστη... Μπόις, με καταλόες σήμερα που σου χείρασε τό χέρια; Ναι, ναι, σέ φανταζώμου κοντά μου και κρατούσα τρωφικά τό χέρια σου μέσα στα δικά μου...»

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, άνησχος ζούασι από την έπιληπτική τροχιά του άρχισε να παίρνη αήθι ή άθωια φίλια του, βασίστες με τον ήρωή της Ντόλλυ πως δέν έπρεπε να κείνη τέτοιες σφαίρες και πως έκείνος έξακουούθησε να την θεώρη σαν μι' άφρονή και λογική άούλοια του.

Μά ή συμβουλή του αήθης πήγαινε άποηώς χαμένης. Η Ντόλλυ, την άβελή μέρα, τού έγραψε καθαρά και ξεύστερα: «Μόις! Άγάπη μου! Σέ λατρώω! Άπόρ δέν μπορεί να κοιμηθώ... Είναι τόσο όμορφη ή ζωή... Μόις, πήρα μι' μεγάλη άπόφαση. Έγραφα από τό σπίτι μου και σέ λίγο θα έμαι μέσα στην άγκαλιά σου... Μή θιαμίσω, Μόις! Δέν μπορεί να σου δώ μι' μαρκά σου... Μόις, άγάπη μου, σέ λαίω και είμαι δική σου για πάντα!»

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, σωτισμένος από την άπόφαση αήθι άποκλήση, άραξζε τό τηλέφωνο και συννενοήθηκε άμέσως με τον πατέρα της Ντόλλυ, ο όποιος πήγαινε να τραβήξη από την παραύη έλαφάνη της κόρης του.

—Η Ντόλλυ, τού έλε, είναι ένα ζώηρο κ' έλεύθερο κορίτσι, και πλείο με της τύχου την έίπες περιτέες, με άθήσωτες μελοεισες έμψεις από μένα. Άκούστέ λοιπόν: εγώ θα την γυατρέρω μι' μι' πάντα από τον έρωτα! Μω' έχετε άπειτην έμπιστοσύνη; Μπορείτε να την ήγρηστε μι' έδαμάδια στό σπίτι μου, κανόντας τάχα πως έχετε χάσει τό ίζνη της; Θα έζητε πως ή Ντόλλυ θα ξεναγουήση στην Νέα Υόρκη, που λογική και πού άφρονή από πρώτα...

—Ο μιστέ Έρικ Τζόνσον δέχτηκε πρόθυμα την πρόταση του γούτος κ' όταν έλασώ από Χόλλυγουντ ή Ντόλλυ, ο «Μόις» την έσοδέθηκε μι' ένα κομάρια έβρος, τη φήρασε αόλαχως και της έλε με μι' φωνή που δέν ήτοιασε δύσκολο να έκείνη πού είχε έκείσει ή Ντόλλυ στον κινηματογράφω:

—Έκανε πολύ άγχημα που ήδες στο Χόλλυγουντ. Μά τώρα πάλι δ' η έγνη έγνη... Έλασώ... Πήραμι άμως να ξερήσθω εις την άφοσιώμένης στην τέχνη μου κ' ότι δέν θα παν εντάσι ποτέ μου. Κατάλαβε, Ντόλλυ! —Μόις! Σ' άγαπώ! τού άπάντησε κείνη. Δέν μ' άνδιάρχει τίποτε άλλο... —Κι' εγώ σ' άγαπώ, της άπάντησε, χωρίς κομικά τρωφεινά, ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ. Μά οι καμιά λογαμισιού κάνουν τους καλύτερις φίλους... Εγώ θα βγω τόρας... Τό δονατίό σου είναι στό δεύτερο πάτωμα. Θα σέζησε καλά, Ντόλλυ, να μη με περιμένης, γιατί δ' άργήσω να γυρίσω...

Ο τόνος της φωνής του ήταν άπότιστος, εκρούστινος. Η Ντόλλυ, όταν έκείνος έγραψε, σοσιαστικέ άπογουτευμένη σ' ένα νυϊάκι κ' άρχισε να κλαίη με θραμά έρώνα. Αυτός άποκόν ήταν ο άνδρας που άνειρητότα; Αυτός ήταν ο τρωφικός και θελτικός Μόις της; Η Ντόλλυ ξεγυριένθηκε όλη τη νύχτα, περνώντας τό γυμνό του. Έπειτα, κατάκοπη, κοιμήθηκε πάνω στό νεδών. Μά τό έπισηομάτω ζήτησε άξαρνα από σέτι φωνές, που άνησχοσαν μέσα στό δωμάτιο του άγαμισμένου της. Η Ντόλλυ, περίφηρη, έσορψε αόλαχως την πόρτα και κρηφτηκε γούγορα πίσω από ένα παραπέτωμα, για να παρακολουθήση τί συνέβαινε εκεί μέσα. Είδε άποκόν τον Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ να κάθεται μιστάει σ' ένα πράσινο τραπέζι και να παίζει χαρτά με τρεις άγνωστούς. Τό πρόσωπό του ήταν άπαισιο, όπως ήταν παραμορφωμένο από τό πάθος του κέρδους...

Κατόν ο Μοντγκόμερυ έγραψε και δέν γίυισε στην βέλλα του, παρά έστειρ' από δύο μέρες. Ο πατρός άνησής του είχε πη στην Νόλλυ δώ είχε πάει στό σπίτι της φιλενάδας του, μι'ες χορτίστρας από τό όνο Αντζέλις. Κι' ή κόρη του «βασιλέως» των γουαντακών, άπογουτευμένη, έδεσε τις βαλόνες της κ' έγραψε άμέσως για τη Νέα Υόρκη. Ο «Μπλουκ», όταν γίυισε, βήρα άβδία τη βέλλα του.

—Μά δέν την αγαπώτας δύλιος; ρώτησε τότε τόν φίλο μου, —Ω, την έλάτρωω! Και τόρα άκόμη είμαι τρελλό έρωτευμένος μαζί της. Μά δέν μορούσε να την παντρωθώ. Ο γάμος καταστράφηκε τά δονερα... Κι' εγώ είμαι τόσο άφοσιώμένος στην τέχνη μου... Παρ' όλ' αυτά όμως, οτε κ' ή Ντόλλυ δέν έχεσσε τον «Μπλουκ» της, γιατί ο πατήρας της θάινασε την ιλόθητα του χαρακτήρα της και έχε άρχίσει κ'όλας διάφορα διαβήματα για να τού δώση την όμορφη Ντόλλυ και να τόν κείνη γενικό κληρονόμο της «βασιλικής» περιουσίας του...